

Honor i glòria als caiguts per la llibertat

en l'obertura de la 1.ª Conferència Ampliada

ARA!! saluda als delegats de les J. E. R. E. C. i els encoratja per a la lluita en pro de Catalunya i la llibertat

VISCA CATALUNYA LLIURE!!

Editorial

Avui comencen les sessions de la primera conferència ampliada de la Federació de Barcelona-Ciutat de les J. E. R. E. C. En ella s'hi tractaran temes d'extraordinària importància, de gran interès per a les joventuts: s'hi marcaran posicions que poden ésser decisives per a la vida futura i orientació de les J. E. R. E. C.

Es la primera vegada, en els annals de la joventut, que aquesta celebra una conferència ampliada de la magnitud i de la transcendència de la que avui inaugura les seves tasques.

Delegats de tots els Casals de Barcelona,

en ampli comitè, debateran els temes que han d'ésser vitals i de cabdal importància per a la joventut catalana.

Companys diversos faran sentir la seva veu, vibrant i entusiàstica, en tots aquells assumptes que poden assenyalar una orientació veritat per a les masses joventvoles que volen una actuació netament catalana i eminentment social.

En l'àmplia sala d'actes del Secretariat General del Partit, ressonarà potent i ferma, la veu autoritzada dels representants de les joventuts futures d'actuació intensa per Catalunya.

Tot Barcelona, totes les joventuts amarares d'amor per la llibertat i per la justícia social, tindran, avui i demà, ocasió de marcar les orientacions en les quals s'ha de plasmar com a fet indiscutible la puixança, la cohesió més estreta, prometedora de concepcions que han d'harmonitzar, sens dubte, amb el desig inherent de guanyar la guerra i de consolidar la revolució catalana.

Avui i demà, 17 i 18 de juliol, la joventut de Catalunya farà que aquesta data sigui simbòlica al cor de tots els aimants de la llibertat, de la Cultura i de la dignitat humana.

Serà la veritable veu del poble que es fa sentir amb tota la seva fermesa, amb tota la convicció que els donarà el defensar una causa, més que justa, sagrada.

Sense cap classe de coacció aliena a la voluntat d'un poble que com el nostre té com a principi el respecte a tots. Pensant, i amb la vista feta en el nostre gloriós avenir salutem amb l'emoció, filla dels nostres sentiments, la Primera Conferència ampliada de les J. E. R. E. C., tot i esperant-los a què en llurs deliberacions sàpi-guen posar ben alt el pavelló gloriós de la nostra pàtria immortal.

El President de Catalunya visita els fronts d'Aragó

La seva presència portarà una alenada
d'entusiasme als soldats del nostre poble

per MARIAN VIVES

D'una manera callada, senzilla, sense protocols i sense propagandes, el President Companys, que simbolitza la Catalunya antifeixista, ha visitat aquests dies els nostres fronts d'Aragó, que són els de Catalunya.

Aquesta visita ens fa pensar en una escena que presenciarem mesos enrera, a les primeries del novembre passat, a la placeta d'un poblet situat en el cercle de ferro que volta la ciutat maleïda d'Osca, maleïda perquè en ella trobaren la mort aquells dos grans herois, precursors del 14 d'Abril que foren afusellats en l'esmentada ciutat, i maleïda perquè en ella s'han produït assassinats i afusellaments d'obres en una proporció insospitada.

El cementiri d'Osca, testimoni mut d'aquests assassinats serva en el seu recinte el secret d'aquests morts, d'aquells lluitadors que moriren defensant la República, i que avui les seves despulles reposen sota terra en llargues rases obertes per a ocultar el seu crim, i que per tota senyal sostenen el seu damunt centenars de trossos de fusta, cada un dels quals porta un número, un número que dintre del seu laconisme té una profunda significació. En el mateix recinte on estan enterrats aquests màrtirs de l'ideal, figura també sota una llosa despallada i freda el cadàver de Fermí Galán. No lluny d'allà reposen les despulles de Garcia Hernández i de Llongàs.

El cementiri d'Osca, és avui de la República i els soldats catalans reten guardia d'honor a les despulles dels herois allà enterrats.

Enem a les primeries de novembre, Madrid estava en perill. L'exèrcit invasor avançava a marxes forçades sobre Madrid. A Madrid, un poble. A Madrid

un general, Miaja. Un general, però, fill del poble.

Una nit, en aquella placeta a la qual arribava de tant en tant una bala perduda, mancada ja de virulència, amb els primers freds, els soldats del poble, els soldats de Catalunya, esperaven freturosos.

De sobte, es féu un silenci impressionant, tan sols trencat de tant en tant per l'esclat d'algun obús llunyà.

Segons després, la veu del President de Catalunya emplenava la placeta del poblet. La seva paraula càlida, enèrgica, s'adreçava als madrilenys i els estimulava a la defensa del seu poble. El President Companys acabava dient:

«Madrilenys: Catalunya os ama.»

Altra vegada s'havia fet el silenci, un silenci que donava frisança de fred i d'emoció.

De sobte, una veu:

— Viva Catalunya y viva el Presidente de Catalunya.

Altres visques foren la resposta i en els soldats hom advertia aquella mateixa emoció que jo en aquell moment sentia.

Madrilenys, Catalunya us estima.

Quina responsabilitat i quina emoció en aquelles paraules del President de Catalunya!

Des d'aquestes pàgines ens plau transmetre la nostra més entusiasta felicitació als companys d'ESPARTACUS pel seu desinterès en fer possible que el seu òrgan "ARA" passés, com en la seva primera època, a ésser òrgan central de les J. E. R. E. C.

— Si un dia vingués el President Companys — em deia un dia un milicià — jo tot sol era capaç de prendre Osca per a poder oferir-li com a present.

Doncs, bé, el President Companys, ha complert el desig de llarg temps contingut dels soldats de Catalunya.

El nostre President ha visitat aquests dies els fronts d'Aragó. Ha visitat tots els sectors, totes les divisions, totes les brigades, tots els soldats. I per a tots ha tingut un mot d'elogi, un mot d'ale, un mot de consol i un mot d'estímul.

I els soldats del nostre poble, aquests soldats de Catalunya que estimen en el seu President — el nostre — la terra nostra, hauran sentit la joia i l'emoció de veure el primer magistrat de Catalunya, l'home símbol, aquest home tan senzill que des del més alt setial del nostre poble sap descendir a donar la mà al més humil, hauran sentit l'escalf i l'entusiasme que amb la seva presència els haurà tramès el nostre President.

I quan la mà de Lluís Companys hagi estret una d'aquestes mans rudes de camperol o d'obrer, s'haurà establert una comunió espiritual i el camperol o l'obrer d'ahir, soldat d'avui, s'haurà juramentat per a defensar la nostra terra i per atacar fins el total aixafament dels mercenaris estrangers que han envaït aquesta terra heroica d'Ibèria.

La visita del President Companys al front d'Aragó era desitjada per tots els nostres homes. El seu desig ha estat satisfet i la presència del cabdill de Catalunya haurà d'ésser l'estímul més potent perquè l'Exèrcit de Catalunya — que ha d'ésser un dels factors decisius de la victòria — es llanci com un allau damunt dels invasors i els desfici convertint-los en pols.

La nostra política exterior de juliol a juliol

per NICOLAU M.^o RUBIÓ

No és fàcil de condensar, en poques ratlles, l'enorme volum d'esdeveniments polítics internacionals del període 19 juliol 1936 a 19 juliol 1937. Catalunya, unida a la sort de la República Espanyola, ha fet coincidir amb la d'aquesta la seva política internacional. Les nostres delegacions a l'estranger, els nostres serveis d'afers exteriors, han col·laborat al treball de la República. Sovint, el pes principal de la gestió exterior ha estat suportat per organismes catalans: la tasca importantíssima del Comissariat de Propaganda de la Generalitat n'és una prova.

Aquests organismes catalans, no sempre han aprovat íntimament tota la política exterior de l'Espanya lleial. Però no l'han dificultada mai. Saben el pes fonamental que Catalunya té en la política espanyola, els deures que això comporta per ella, i la necessitat de sacrificar els detalls al conjunt de la nostra obra política.

Així, no fou amb un cor alegre que assistírem a l'abandonament de les Ambaixades principals en què caigué el Ministeri d'Estat durant l'agost i setembre del 1936. Tampoc no podíem trobar eficaç aquella pseudo-política exterior, dels temps primers de la guerra, que consistia a esperar el miracle de l'adhesió activa de les masses europees a la nostra Revolució.

La realitat corregí aquelles errades i, vers la tardor de 1936, aquesta realitat i la simpatia pràctica de la U. R. S. S. imposaren una concepció més tècnica de la nostra política estrangera.

Llavors, el Govern de la República va centrar la nova política exterior damunt la base de la legalitat Constitucional i de la Democràcia. No cal dir que, essent Catalunya el veritable fonament de la democràcia a Espanya, aquesta política havia de recolzar damunt de nosaltres.

(Continua a la pàg. 2)